32.

DE RUPTURA MUSCULARI.

THESES

ANATOMICO-CHIRURGICÆ.

HAS THESES, Deo juvante, & Præside M. PETRO SUE *secundo, antiquo Collegii Præposito & nunc Quæstore, antiquo Scholarum Practicarum Anatomiæ & Chirurgiæ Professore, Regiæ Academiæ Chirurgiæ Consiliario, & pro Commercio extraneo Secretario, in generali Parisiensi Præfecturâ Chirurgo, necnon Academiarum Monspelliensis, Rothomagensis, Divionensis, Lugdunensis, Burdigalensis & Aurelianensis Socio; tueri conabitur* JOANNES SEDILLOT, *Parisiensis, Doctor Medicus Remensis, Artium liberalium in almâ Universitate Parisiensi Magister, olim in Regiis Invalidorum ædibus Chirurgiæ alumnus, & nuperrimè Nosocomii generalis dicti* la Pitié *internus Chirurgus,* THESEOS AUCTOR.

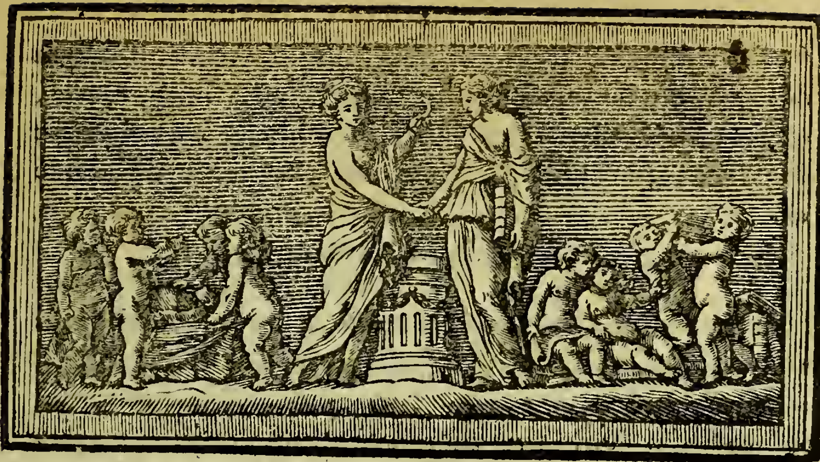
Die Sabbati decimâ octavâ Martis, anno salutis 1786, *à sesquisecundâ post meridiem ad septimam.*

PARISIIS,
IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS.
PRO ACTU PUBLICO,
ET
MAGISTERII LAUREA.

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ Collegii, necnon Academiæ Typographi, viâ Cythareâ.

M. DCC. LXXXVI.

DE RUPTURA MUSCULARI.

PARTES musculosæ quædam nimiùm contractæ, vel ab ictu externo inter ipsam contractionem inflicto vehementer percussæ, extensæ, si invictus remanserit tendo, *rumpuntur*; & tunc adesse *rupturam muscularem* dici potest (*a*). Tendines, calcaneum & patellam frangi posse ab ipsâ nimiâ contractione musculorum, auctoritatibus & experimentis satis constat; sed nihil adhuc de *rupturâ fibrarum carnearum*, quæ tamen &

(*a*) Hunc novum incultumque Chirurgiæ agrum primi hùcusque extricarûnt celeberrimi Roussille de Chamseru, Doctor Med. Parisiensis; [*Mémoire lu dans une Séance particulière de la Société R. de Méd., le* 16 *Février* 1781.] & Faguer, Reg. Acad. Chirurg. Consiliarius, Doct. Med. Rem. [*Mém. lu dans une Séance publ. de l'Ac. R. de Chir., le* 11 *Avril* 1782.] Propria hujusce morbi symptomata & curationem

facilior videtur & frequentior reipsâ deprehenditur, scriptum fuit (*b*). De hâcce tantùm agere nobis est animus. Quare, ex genuinâ peculiarique subjecti istius morbi cognitione ut majus emergat lumen, ad anatomen priùs confugere necesse est.

EX ANATOME.

OMNIS ferè corporis moles constat è musculis, qui motûs animalis sunt instrumenta; musculus autem dicitur *caro mollis, rubra, succi plena, contractionis capax*, & multis è partibus, sed præsertim fibris, quas musculosas vocant, constructa. Fibræ musculosæ quodam modo fasciarum similes, vel in longitudinem porrectæ, ex aliâ ad aliam partem, quam movent, extenduntur; vel planiformi superficie hìnc & indè prodeuntes, in unum coeunt; aut mirabili contextu diversis figuntur; vel

---

ideonam dilucidè primi indigitaverunt. Profuit sanè hic labor: multa verò desiderantur, quæ observationibus & autopsiâ anatomicâ tantùm dignosci & comprobari queunt.

(*b*) D. de Chamseru primam hujusce morbi cognitionem Platero ex his locis tribuit : « Extensis insuper nimiùm, per motum violentum, musculi tendinibus, adeò ut veluti distracti, longiores quàm par erat, fiant; accidit, ut membrum posteà sufficienter elevare nequeant; & quia tunc ægri rursùm se colligunt, perseverans fit malum. Quod in manibus gravia onera sublevando, ex valido illo nisu quandoque evenit; uti & in genu articulo accidere vidi, per impetum adeò impulso, ut multi qui illic occurrunt tendines, ex illo subito & violento motu distracti, longioresque facti, aut à connexu vinculorum liberati, posteà partem rectè flectere ampliùs non potuerint, claudicantesque ægri posteà remanserint. » *Fel. Plat. Prax. Med. t.* 1, *p.* 292, *motûs impot. caus.* Sed ille auctor non ad *rupturam muscularem*, de quâ nihil agebat, sed ad elongationem tendinum talia referebat.

demùm ovatâ aut orbiculari ſpecie (*ſphincteres*) oſtia quædam circumducunt.

Inter muſculos alii toti carnei ſunt : aliis præter carnem pars quædam accedit altera, cui tendinis vel aponevroſeos nomen, pariter è fibris maximè conſtans, ſed durior, denſior, ſiccior & cum inſigni ſplendore albicans. Plerique tendinoſi aut aponevrotici in principio & in fine tantùm, alii in medio longitudinis ſuæ, alii demùm carni ſuæ diverſiter tendineas portiones immixtas habent adjectaſve. Inſuper vaſa ſanguifera & lymphatica, nervi demùm & membrana cellularis, in quâ plus-minùs-ve deponitur adipis, omnem muſculorum compagem inſtruunt.

Fibræ muſculares ità connectuntur inter ſe, ut primo intuitu caro continua videantur. Reverâ tamen in faſciculos parvos, parvuloſque iterùm atque iterùm deſinunt; uſquedùm ſimpliciſſimæ viſu appareant, quas quidem ipſas è multiplici fibrâ elementari confectas eſſe credunt. Has partes connectit materies quædam albicans, ſubtilis, rara, obſequioſa, facillimè diducenda, lubrica, quæ per omnem muſculum perpetuo tractu pergit, diciturque *membrana celluloſa*. Et illa quidem conſtare deprehenditur è fibris, membranuliſque ſubtiliſſimis, ſimplicibus, flexilibus, quæ relinquunt inter ſe media ſpatiolaque, mutuo conſenſu alia in aliis hiantia, ut adipi pateat tranſitus. Omnibus hæc interjecta fibris ac pertinaciter adnexa, quaſi totidem vaginæ, ambit illas omni ex parte, à vicinis diſtinguit, & cum iis connectit; majora minoraque producit inter faſciculos intervalla, prout hîc laxior, ibi denſior eſt; neque ſolùm in muſculis continetur, ſed ex iis etiam ubique emergens, veluti integumentum complectitur eos, & *membrana propria muſculorum* dici ſolet. Fibras muſculares in tendineas continuo tractu deſinere exiſtimant alii;

alii verò has & illas discrepare à se invicem naturâ, sed cohæsione quâdam mediâ arctè conjungi, contendunt. Quantùm hæc ultima sit potior sententia, ex ipsâ nostrâ thesi satis constabit.

EX CHIRURGIA.

Ruptura muscularis multifaria educit phenomena, prout diversæ aut multiplices afficiuntur fasciæ fibrarum, prout eædem plus-minus-ve præcipuis inserviunt motibus, vel demùm prout majori aut minori tonicâ vi donantur (*c*).

Plerique musculi sunt rupturæ obnoxii, non verò quælibet musculorum pars. Etenim ratione & experientiâ (*d*) constat, hanc nunquam in mediis fibris muscularibus, sed in tendinosis tantùm aut in carneis juxtà tendinosas, rupturam fieri. Fibræ enim muscularis proprium est, ut validiori nisu reluctetur in istis suæ longitudinis spatiis, quæ majori affluxu vitalium humorum intumescunt. Porrò pars media fibræ carneæ inter ipsam contractionem restringitur, fitque densior & firmior, dùm extremitates elongantur; fiuntque ideò graciliores & imbecilliores, præcipuè juxtà tendines, quibus prætereà continuo tractu fortasse non inhærent. Quod quidem invictum in modum demonstrare videtur propositio sequens : in elixâ bubulâ caro disjungitur facilè à tendinibus, quibuscum glutine quodam satis perspicuo alligari deprehenditur.

Hinc varia sedes morbo haud difficilè assignanda. Quinimò dilucidè indicatur dolore fixo & acri in ulnis, juxtà

(*c*) Observavit frequentiùs M. Faguer hunc morbum in iis quorum musculi sunt rigidi & vehementer contractiles.

(*d*) Plurima traduntur exempla in Commentariis suprà citatis.

tres aut quatuor pollices ſuprà faciem internam carpi; in brachiis, juxtà tres circiter digitos ſuprà olecranium; in humeris circum ſcapulas, & ſæpiùs juxtà lumbarias latiſſimi muſculi dorſi inſertiones; in columnâ vertebrali ſæpiùs juxtà cervicem & lumbos, aliquandò etiam ſecùs longitudinem dorſi; in feminibus, juxtà implicatas muſculorum inſertiones ſuprà partem internam poplitis; & in cruribus frequentiùs juxta ſuram infimam, v. g., in gaſtrocnimiis juxtà carnoſarum ad tendineas fibras adhæſionem.

Non ſemper ſub diro aſpectu innoteſcit morbus. Accedit ut conatus, vel ictus externos ſequantur tantùm diſtentiones nimiæ vel dilacerationes quædam, undè dolor tumorque levis, rarò ſub tactum cadens, non abſque tamen aliquo motûs impedimento.

Ruptura muſcularis ferè nunquam completa dici poteſt, niſi fortaſsè in oblongis & gracillimis muſculis, videlicet, plantari, in quo ſæpiùs obſervari creditur, diciturque gallicâ voce : *coup de fouët.* Fatendum eſt tamen hanc etiam ratiocinio potiùs quàm experientiâ comprobatam fuiſſe. Incompleta verò ruptura muſculos majores, tùm planiformes, tùm etiam oblongos, diverſis gradibus occupat. Singulæ enim fibrarum faſciæ ſeparatìm contrahi in diverſis ſitibus valent. Quod quidem rectè dicendum eſt de muſculis ſpinalibus, quorum ortus & fines multifidi ſunt omninò implicati. Hìnc etiam deducitur ratio, cur nona deò gravia ſymptomata ſequantur talium *rupturam*, ac aliorum, videlicet, cruralium. Nam in priori caſu aliæ aliarum vices gerunt faſciæ fibrarum; in altero autem nihil amittunt ex vi ſuâ quin, propter imbecillitatem, gravetur corpus.

Quid plura! neminem fugit aliquandò muſculos plùs-minùsve eretiſmo corrugari : undè dolor, convulſio, motûs amiſſio & ingens ſimilium caterva.

Rupturam muscularem indicat, in ipso ictûs aut nisûs tempore, repentinus ac vividus dolor, circumscriptus immotusque, unum ex jam memoratis locis profundè occupans, pertinax, acrior in lumbis & collo, quàm in cæteris locis; ille quidem non rarò syncopen, sæpiùs verò partis impotentiam parit, præsertim in extremitatibus; quod si fibras exteriores gastrocnimiorum, præcipuè apud macilentos, obsidet malum, detegitur cavum quoddam plus-minus-ve tactui sensile. Quoquomodo res sese habeat, semper anguntur motus, gradatim crescit dolor, apparentque affecto in loco, major minorve ingurgitatio & ecchymosis. Hoc verò ultimum symptoma constanter è divisione vasorum sive textûs cellularis, sive fibrarum carnearum procedit; in priori casu, leve, externum, repentinum, propriam morbi sedem occupat, & sicùt alia superiùs allata signa, non solùm ad *rupturam muscularem*, sed etiam ad distensiones luxationesve mollium referri potest; in altero casu, grave, profundum, occultum aliquandò per plurimos dies, tandem conspicuum, sed in partibus declivis præsertim (*e*), pervicax demùm, pathognomonicè pronuntiat *rupturam muscularem*.

Prætereà si absint signa quibus alia cujuscumque partis dilaceratio aut ruptura dignoscitur, nullum tunc superesse poterit de morbi indole dubium (*f*).

Jam vero varia inter accidentia primum sibi vindicant locum spasmus, convulsiones, motûs impeditio, & inflammatio. Illa

---

(*e*) Observavit M. Faguer ecchymosim in gastrocnimiorum rupturâ propagatam fuisse, secundùm longitudinem tendinis Achillis, usque ad partem superiorem pedis.

(*f*) *Ruptura muscularis* multis ignota artis magistris, fuit tanquam

tamen neque ſemper, neque eâdem vigent intenſione. Deprehenduntur potiſſimùm, quandò diſruptæ carneæ partes novis objiciuntur conatibus, qui omninò reſiliunt in partes muſculares vicinas, quæ nimirùm primario quanquàm niſu non victæ, extrà modum tamen diſtractæ fuerunt; undè propter irritationem & inflammationem ſuis implendis contractionibus prorsùs impares fiunt. Ex dolore, partiumque diviſarum diſceſſu naſcitur motûs difficultas aut etiam impotentia, quæ perdurat quòuſque, diſcuſſo humorum affluxu, quædam fiat diviſarum partium coadunatio, ope cujus priſtina reſurgat motuum concordia. Tam felicem incaſsùm ſperaveris eventum, ſi naturæ ſoli, aut irritis medelis hicce morbus committatur. Tunc enim quandòque ſubſequuntur moleſtus dolor, ingurgitatio textûs cellularis, claudicatio, impotentia pertinax, & atrophia (*g*). Hoc autem

---

ſcopulus ad quem non ſemel appulerunt. Sæpiùs etiam ſtabiliendæ agyrtarum famæ multùm inſerviit. Ann. 1779. Cantiliacis S. Condæi Principis in ædibus, ſtabularius quidam decidit è curru: ut vitaret minitantem pectori unam ex rotis, vehementer humeris connifus eſt; protinùs acutum & pungentem dolorem, dyſpnoeâ ſtipatum, in latere pectoris perſenſit. Accerſitus nullam agnovi coſtarum fracturam, & mollium incuſavi dilacerationes. Etſi pluriès ſanguinem miſerim, fomentaque emollientia & reſolutiva potuſque vulnerarios adhibuerim, nulla fiebat dolorum remiſſio. Poſt octo dies advenit agyrta quidam: nec morâ; unius coſtæ fracturam & alterius fiſſuram pronuntiavit, fidemque ſibi fecit. Partes læſas dirum in modum contrectavit, faſciamque corpori arctiſſimè conſtringentem applicuit; ſicque lapſu temporis perfecit curationem. Hanc ſanè praxim impudens peperit ignorantia. Attamen hocce in caſu, proſpero non caret eventu, ut in alio ejuſdem generis morbo, quem è tenebris eduxit celeb. *Pouteau.* Vid. *Œuvres poſth. ſur la luxation des Muſcles & ſur leur réduction, tom.* 2, *pag.* 277 *& ſuiv.*

(*g*) Mulier quædam ſectili in pavimento ſidens repentè ſurrexit, acutumque ſimul & pungentem ſecùs partem internam genu perſenſit dolo-

ultimum accidens, a mediis curatoriis, nempe quiete & fasciarum usu, sæpius ortum, exercitatione brevi cessat (*h*).

In eo posita est tota curandi ratio, ut sese invicem attingant divisæ musculorum partes, idoneoque detineantur in contactu. Hoc facilè sequenti perficietur methodo. Musculosarum scilicet partium imminuenda actio tonica antiphlogisticis, aut etiam si adsint plethora, stasis inflammatoria vel irritatio, celebratâ atque iteratâ venæ sectione. Maximâ quiescant in remissione musculi læsi, ità ut paululùm intendantur illorum antagonistæ. Cæterùm perito solertique Chirurgo satis ex anatomicis cognitionibus innotescent varii & idonei, pro variis locis, situs. Parti applicetur fascia methodicè constringens, quæ læsum musculum integrè complectatur, & supernè & infernè ad mediam partem admoveat. Competit trunco *fascia corporis* dicta, scapulari superiùs & fasciâ litteram T exhibente inferiùs contenta; extremitatibus generatìm fascia circumvoluta, aut furæ ex pelle caninâ, ligulâ adstrictæ, & peculiariter ruptis gastrocnimiis machina dicta gallicè : *pantoufle de M. Petit.* Hæc media, musculum, ut ita dicam, complanando, divisas ad se adducunt partes; agglutinationi proindè dant locum, & solæ plerumque sufficiunt curationi.

Quod si quibusdam partibus nequeant aptè applicari fasciæ nectentes, supersunt tùnc temporis requies, situs, fomenta resolventia, aquarum thermalium usus, aliaque similia.

---

rem, ita ut ceciderit ibidem. Adhibitis mediis generalibus, in usum venerunt etiam suâ vice per plures annos aquæ thermales, sed absque ullo successu. In impotentiâ & atrophiâ genu crusque remanserunt. Hæc Observatio traditur à D. Chamseru.

(*h*) Quod quidem multotiès Observasse in *rupturâ musculari* partium inferiorum asserit M. Faguer.

Per viginti aut quinque & viginti dies fasciis vinciantur partes, nisi adsint gravia symptomata, quæ ex se satis indicant quid pro re natâ sit agendum. Licet plerumquè penitùs perficiatur curatio in hocce temporis spatio, tunc etiam sunt adhibendæ cautelæ, ne ægrotantes rursùs nimiis conatibus impendantur (*i*).

(*i*) Datur exemplum à M. Faguer *rupturam gastrocnimiorum* post triginta dies recruduisse.

